Κυριακή Θ' Λουκά: Ο αληθινός θησαυρός

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Νοεμβρίου, 2022

(Λουκ. ιβ΄ 16-21, η΄ 8)

Δέν εἶναι τυχαία ἡ ἐπιμονή τῆς Ἐκκλησίας μας στό νά ἐπιλέγει νά διαβάζονται περικοπές ἀπό τό Εὐαγγέλιο πού ἀναφέρονται στή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ **σέ σχέση μέ τόν πλοῦτο** καί τό χρῆμα. Ὁ Κύριός μας στόχευε νά δείξει ποιός εἶναι **ὁ δρόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί ποιά τά ἐμπόδια σ' αὐτόν. Ὁ πλοῦτος εἶναι ἕνα ἀπ' αὐτά.** Ἀφορμή τῆς **παραβολῆς τοῦ ἄφρονος πλουσίου**, μετά τήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου, ἦταν ἡ διαμάχη δύο ἀδελφῶν σχετικά μέ τή διανομή τῆς πατρικῆς κληρονομιᾶς. Ζήτησαν ἀπό τόν Χριστό νά τήν κάνει. Ὁ Κύριος ὅμως, ἀφοῦ τούς τόνισε ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἦταν δικαστής, προτρέπει τόσο τούς ἴδιους ὅσο καί τό πλῆθος πού ἦταν συγκεντρωμένο, νά ἀποφεύγουν κάθε εἶδος **πλεονεξίας**. Καί γιά νά τούς βοηθήσει νά καταλάβουν τί ἀκριβῶς ἐννοοῦσε, τούς ἀφηγεῖται τήν παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου (Λουκ. 12,13-21).

Τά ὅρια τοῦ ὑλικοῦ πλούτου

Ἡ παραβολή κλείνει μέ τό δίδαγμα ὅτι αὐτά παθαίνει ὅποιος συγκεντρώνει πρόσκαιρους θησαυρούς γιά τόν ἑαυτό του καί δέν πλουτίζει μέ ὅ,τι θέλει ὁ Θεός. Ὁ ἄφρων πλούσιος εἶναι τό παράδειγμα αὐτοῦ πού **θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό του. Νοιάζεται ἀποκλειστικά γιά τά ἀγαθά, γιά τήν ἀποθήκευσή τους καί γιά τή χρήση τους μέ σκοπό τή δική του ἀπόλαυση.** Ὁ ἄφρων πλούσιος **δέν σκέφτηκε ὅτι ἡ εὐφορία τῆς γῆς δέν ἦλθε ὡς ἀποτέλεσμα μόνο κάποιου δικοῦ του κόπου, ἀλλά ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δέν σκέφτηκε νά εὐχαριστήσει τόν Θεό γιά τίς δωρεές πού ἔλαβε. Παράλληλα, δέν ὑπολόγισε ὅτι ἡ συσσώρευση τῶν ἀγαθῶν δέν ἦταν αὐτή πού θά τοῦ ἔδινε νόημα καί χαρά στή ζωή του, ἀλλά θά τόν ἔκλεινε στόν ἑαυτό του καί στήν αὐτάρκειά του. Ἡ διατήρηση τοῦ πλούτου ὅμως φέρνει πολλές μέριμνες, ἄγχος, σχέδια, προγραμματισμό. Ἔτσι ὁ πλούσιος παύει νά ἐνδιαφέρεται γιά τόν συνάνθρωπό του, ἀκόμη καί γιά νά χτίσει σχέσεις ἀγάπης μέ δικούς του, φίλους καί συγγενεῖς. Ὁ πλοῦτος καθιστᾶ τόν ἄνθρωπο μοναχικό. Δέν σκέφτηκε ὁ πλούσιος νά μοιραστεῖ τή χαρά γιά τήν εὐφορία τῆς γῆς του, ἀλλά ἡ σκέψη του ἦταν πῶς θά τήν κρατήσει μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Τέλος, ὁ πλούσιος ἐπέλεξε νά ἐγκλωβιστεῖ στό ἐγώ του**, κατευθύνοντας τήν πορεία του στό τρίπτυχο «φάγε, πίε, εὐφραίνου». **Ἡ ζωή του δέν εἶχε κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον, κανέναν πνευματικό καί ψυχικό**

προσανατολισμό. Ὁ ἑαυτός του στηρίχτηκε στήν ὕλη. Δέν ὑπολόγισε ὅμως ὅτι ὑπάρχει ὁ θάνατος, πού ἀναιρεῖ κάθε τέτοιο σχέδιο. Ἔτσι ὁ ἴδιος ἔχασε τή δυνατότητα νά δεῖ τόν κόσμο μέσα ἀπό τό πρίσμα τῆς ὑπέρβασης τοῦ χρόνου καί τοῦ θανάτου, δηλαδή μέσα ἀπό τήν ὁδό τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό καί τῆς ἀγάπης πρός τόν πλησίον.

Θησαύρισε γιά τόν ἑαυτό του ὁ ἄφρων πλούσιος. Καί ἔτσι,**μέ τόν θάνατό του, ὅσα ἑτοίμασε ἔπαψαν νά τοῦ ἀνήκουν καί ἔμειναν χωρίς κάτοχο. Αὐτό συμβαίνει καί μέ ὅσους δέν βλέπουν ὅτι ὁ ἀληθινός θησαυρός εἶναι νά δοξολογοῦμε τόν Θεό γιά ὅ,τι μᾶς δίνεται. Νά λειτουργοῦμε ὡς διαχειριστές καί ὡς οἰκονόμοι τῆς χάριτός του, εἴτε πρόκειται γιά ὑλικά εἴτε πρόκειται γιά ἄλλα ἀγαθά, χαρίσματα, γνώσεις, ἐπιτυχίες, ἀποδοχή ἀπό τούς ἄλλους. Καί, παράλληλα, ἀντί νά παραδινόμαστε στή φιλήδονο ἁμαρτία, νά βλέπουμε τήν ἀνάγκη νά μοιραστοῦμε μέ τόν πλησίον μας, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ, κάθε τί τό ὁποῖο μᾶς δόθηκε.**

Ἡ ἔμφυτη πλεονεξία

Ἡ στάση τοῦ πλουσίου δέν ἦταν μόνο μία ἐπιλογή ἀνάμεσα στόν πλοῦτο γιά τόν ἑαυτό του καί στόν πλοῦτο κατά Θεόν. Ἦρθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ψυχικῆς του, τῆς ὑπαρξιακῆς του κατάστασης. Ὁ Χριστός μᾶς λέει ὅτι **ὁ πλούσιος ἦταν πλεονέκτης**. Ἦταν διψασμένος ὄχι γιά ἀγάπη καί γιά χαρά, ὄχι γιά Θεό καί πλησίον, ἀλλά **γιά τήν ἀτομική του ἐξασφάλιση. Ἡ καρδιά του ἦταν δοσμένη στόν ἑαυτό του.** Καί στόν καιρό τοῦ πειρασμοῦ παρέδωσε τήν ψυχή του στήν πλεονεξία του. **Σταδιακά νικιέται ὁ ἄνθρωπος. Σταδιακά χτίζεται ἡ λογική τῆς ὑποταγῆς στό πνεῦμα τοῦ πειρασμοῦ, στήν αὐτάρκεια, στό θησαύρισμα γιά τόν ἑαυτό μας.**

Ὅπως σέ κάθε παραβολή, ὁ Χριστός ἀφήνει τόν καθένα μας νά κρίνει ὁ ἴδιος **μέ ποιόν ταυτίζεται**. Ἔτσι, παραμένει ἀνοιχτός ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ καθένας μας **θά πλουτίσει κατά Θεόν**. Θά γίνει μέ ἀντίθετη στάση ὡς πρός αὐτή τοῦ πλουσίου; **Θά γίνει μέ τή δοξολογία τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐμπιστοσύνη στήν εὐλογία του νά εἴμαστε διαχειριστές τόσο τῶν ἀγαθῶν ὅσο καί τῆς χάριτος; Θά γίνει μέ τήν ἐλεημοσύνη; Μέ τήν προσευχή πού εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης;** Μέ τή συμπαράσταση σ' αὐτόν πού πεινᾶ, διψᾶ, εἶναι ξένος, εἶναι γυμνός, εἶναι στή φυλακή, εἶναι ἀσθενής; Μέ τήν ὑπέρβαση τῆς αὐτάρκειας καί τή νίκη κατά τῆς πλεονεξίας, μέσα ἀπό τή σχέση μέ τόν Θεό καί τόν πλησίον;

Ὁ πειρασμός καί ὁ Ἅγιος

Κάποτε ὁ πειρασμός φέρνει μπροστά στά πόδια τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ἐκεῖ πού βάδιζε στήν ἔρημο, ἕνα μεγάλο, ἀστραφτερό, ἀσημένιο δίσκο. Ὁ Μέγας Ἀντώνιος κοντοστέκεται γιά λίγο καί λέει: «Ἀπό ποῦ βρέθηκε δίσκος στήν ἔρημο; Ἐδῶ οὔτε δρόμος οὔτε μονοπάτι, οὔτε ἴχνος περάσματος φαίνεται πουθενά. Ἀλλά καί ἐάν ἔπεσε κάποιου ἀνθρώπου, δέν θά τόν ἄκουγε; Δέν θά γύριζε λοιπόν νά τόν πάρει; Δική σου τέχνη εἶναι τοῦτο, διάβολε!» εἶπε ὁ Ἅγιος. «Θέλεις νά μέ ἐμπαίξεις. Χάρισμά σου λοιπόν. Πάρε τόν δίσκο μαζί σου στήν ἀπώλεια, στό σκοτάδι τῆς Κολάσεως, τοῦ φρικτοῦ βασιλείου σου». Μόλις ὅμως, εἶπε αὐτά ὁ Ἅγιος, ὁ δίσκος ἔγινε ἄφαντος! Ὁ δαίμονας εἶχε νικηθεῖ. Σέ λίγο θά συναντήσει ἄφθονο χρυσάφι, πού ἄστραφτε καί γυάλιζε μέ τή λάμψη του. Ὁ Ἅγιος τό προσπερνᾶ, ἐνθυμούμενος τόν λόγο τῆς Γραφῆς «*Πλοῦτος, ἐάν ρέη, μή προστίθεσθε καρδίαν*» (Ψαλμ. 61,12). Ἀκόμη κι ἄν δεῖτε μπροστά σας τόν πλοῦτο νά ρέει ἄφθονος, **μήν ἀφήνετε τήν καρδιά σας νά προσκολληθεῖ σ' αὐτόν. Ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός μας, ἐκεῖ καί ἡ καρδιά μας**.

π. Θ.Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (3521), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)